

Jan Schneider: Nechceme aktivistický Ústavní soud

- CZ24 News | 25. února 2021



ČESKO: Ústavní soud České republiky začíná přitahovat stále větší pozornost. Už to je podivná okolnost, příliš nesvědčící konzervativní pověsti, kterou by měla být nejvyšší ústavní instituce proslulá, píše v komentáři Jan Schneider.

Příliš časté vyjadřování se k celkem běžným životním situacím devalvuje stanoviska i pozici Ústavního soudu, který by spíše měl být méně dostupný, zdrženlivý, většinou se oblahe dotýkající, a odtud se vyjadřující, musí-li už tomu tak být, hlasem hromu podobným.

Tomu však nesvědčí jeho ústavně právní příštípkaření, leckdy téměř protimluvné, někdy dokonce redundantní – každopádně k ústavě ne vždy tak těsně přiléhající, jak by bylo záhodno.

Například rozhodování o tom, jak si má počínat hoteliér vůči názorově odlišně smýšlejícím klientům, to – račte odpustit! – vůbec není otázka pro Ústavní soud, to je věc k rutinnímu vyřízení Českou obchodní inspekcí.

Ústavního na tom není nic, taková podání má Ústavní soud vracet navrhovatelům zpět, aby v rámci subsidiarity respektovali řádně ustavené a k tomu příslušné, důstojné instance nižší.

Zabývá-li se totiž Ústavní soud kauzami, příslušejícími instancím nižším, odebírá důstojnost nejen jim, ale i sobě !!

Další aktivistické rozhodnutí, týkající se desítky let platného, nyní s hrůzou konstatovaného, ústavu prý hrubě porušujícího volebního zákona, jehož vyhlášení bylo dosti perfidně načasováno, sebralo Ústavnímu soudu další část respektu, spočívajícího paradoxně z valné části na disentaních stanoviscích některých členů Ústavního soudu.

A nález Ústavního soudu, týkající se usnesení vlády o přijetí krizových opatření, kterými je (až na výjimky) zakázán maloobchodní prodej a poskytování služeb, je podle místopředsedy Ústavního soudu Jaroslava Fenyka nepatřičný a nepřislušný. Dalo by se říci, že to je přímo úlet Ústavního soudu z ústavně mu vymezené působnosti.

Co k tomu dodat? Ústavní soud přikývl výtce opozice, že protiepidemická opatření vlády nebyla

dostatečně zdůvodněná, jsou diskriminační, nepřiměřená a neracionální. Přitom politická opozice vlády jako kritérium používá své obecné postoje a principy, aniž by je sama pro danou situaci dostatečně konkrétně zdůvodnila.

Opozice tak zcela opomíjí základní skutečnost, kterou nezvážil ani Ústavní soud, že Listina základních práv a svobod platí pro živé, zatímco zesnulým je dokumentem platným doslova jako mrtvému zimník.

Neznamená to, že by člověk musel souhlasit a obhajovat všechna vládní opatření, nicméně jejich kritika je mimo působnost Ústavního soudu. Vláda je v bezprecedentně nekomfortní situaci, kdy od ní opozice žádá pěkně po starém způsobu nejlépe pětiletý plán boje proti kovidu, nota bene Ústavním soudem oprubovaný, aniž by kdokoliv z těch teoretiků byl ochoten (nebo schopen?) vzít v úvahu naprosto nepředpokladatelné chování viru. To s sebou nese i nutnost někdy až překotných reakcí exekutivy, z logiky často i mylných, neboť ani nejodbornější lékařská veřejnost není schopna se sjednotit na jedné protikovidové strategii, kterou by autoritativně poradila vládě.

Smutně komické je potom argumentování opozice i Ústavního soudu „nejistotou“, které se v této situaci dostává podnikatelům. Měli by si znovu přečíst základní politologická skripta, pokud je vůbec kdy četli, kde by se dozvěděli, že se svobodou se z definice pojí jak odpovědnost, tak i riziko. Kapitalistická společnost, po níž mnozí slovy tak touží, prý měla oproti „utažené“ a „proplánované“ společnosti socialistické zásadní přednost ve velké pružnosti, zejména díky volnému trhu, s nímž se přizpůsobovala nejrůznějším situacím. Avšak ono pružné přizpůsobování se novým podmínkám bylo vyváženo mnoha bankroty, nesnázemi a nejistotami.

Ústavní soud tak svou aktivitou začíná připomínat obhajobu montypythonského pana Modřína, vyzvaného soudcem, zda si přeje něco říci, než vynese rozsudek:

„Rád bych řekl, Ctihodnosti, že mám ženu a šest dětí a doufám, že mi nevezmete svobodu, protože, jak známo, Ctihodnosti, svoboda je v civilizované společnosti nejvýše uctívána. Je to houžev, jíž barbar může odčarovat tíhu, zatěžující jeho duši, a ztišit ztrápenou hrud' hutnou útěchou. Je vzácná jak nebeský balzám. Spása vladařů, posel štěstí, sama podstata a dřeň všeho nejcennějšího. Co dá volnost osiřelému vězni, přikovanému v zajetí hrubých zdí, daleko od sov thébských? Co pohne a vzpruží sluku v pasti? Co probudí věštbu v plodu uvadlém? K jaké bohyni se vášnivě modlí bouří ztýraný námořník? Svobodu! Svobodu! Svobodu!“

Načež ho soudce uzemnil: ***„Proboha, vždyť jste jen špatně parkoval!“***

Zdroj: <https://www.prvnizpravy.cz>